

CAPÍTOL III
HOSPITAL GENERAL DE RECERCA
AVANÇADA
LONDRES, ANY 2061

Sempre que tinc a mà i llegeixo la declaració institucional que va signar, i de la qual fou protagonista en primera persona, el meu estimat pare, m'entren esgarrifances.

Rememoro uns fets històrics inoblidables tan importants i plens de sentiments que em fan saltar les poques llàgrimes que em queden en aquests cansats ulls.

Fa més de vint anys que Catalunya ja no existeix, encara que mantenim un govern provisional a fi que els que quedem, sentim la Nació com el primer dia.

Semblava que Catalunya havia de desaparèixer del mapa, com vulgarment diríem, però no va ser així.

Van morir pràcticament més del 90 % dels seus habitants per culpa d'una plaga contaminant que produïren certs arbres enverinats i manipulats genèticament. Només hi quedaren una minoria d'habitans supervivents que es trobaven fora del seu país en aquelles nefastes i calamitoses dates.

No quedava territori ni nació, ni prou habitants per omplir aquest malaurat país; finalment, Catalunya va ser vençuda un cop més, enganyada, maltractada i vilipendiada del tot.

Dins de pocs anys s'arxivarà, si més no, als vells arxius de les nacions oblidades i finiquitades en la història de la humanitat.

La febre m'enterboleix el pensament... Premo el timbre i apareix la infermera, una noia molt jove que té uns ulls que destaquen en aquella foscor. Li demano aigua i amablement me la dóna en un petit got de plàstic i una canyeta. Mentrestant, una sèrie de pensaments m'envaïxen el cap, sento veus, moltes veus... Malauradament, malgrat ser una gran desgràcia, encara que només quedem quatre catalans, la Nació no ha de morir mai, ni morirà...

El tresor que m'acompanya és la darrera documentació oficial dels últims dies de la Generalitat. Espero que el futur farà justícia a tanta injustícia. Tanmateix, crec que tothom ha de conèixer la història tal com va ser.

La infermera em pren la temperatura: 39,5 ° C.

—*Está muy alto de temperatura, le traeré unas píldoras y se las toma. Avisaré al doctor de guardia.*

—*Senyorida, senyoreta, no se'n vagi, esperi's un moment...*

—*Pero tómesese ya mismo las píldoras!*—i això és el que vaig fer a continuació.

—Doni'm més aigua , si us plau...

La sevicial infermera em va donar més aigua i quasi instantàniament vaig sentir una sensació de benestar.

—Li pregaria que em fes un darrer favor... La meua vida està a punt d'acabar... No, no passa res... -aixecant la mà li vaig fer callar una protesta que volia fer en sentir les meves paraules-. Sota aquell armariet de l'habitació hi ha un petit maletí de color negre.

La infermera va comprovar el que li deia i va treure el

maletí.

—Faci'm el favor, apropi-me'l. Pesa una mica. Com pot veure, hi ha molt de paperam. Gràcies.

En obrir la maleteta, en van sortir un munt de dossiers atapeïts de papers. La infermera quedà sorpesa per la magnitud de tot aquell material.

—*Pero vaya desastre y jaleo tiene usted aquí! Tanto papeleo, en los tiempos actuales, ya no se usan! Ya veo que usted todavía está en el pasado!*

La infermera recollia de terra tot el que havia caigut i movia el cap rient de tant en tant. Per fi la recollida de papers havia acabat del tot. La infermera guaitava amb atenció uns mapes que li resultaven, en principi, una mica estranys.

La píndola era forta, m'havia asserenat, però em notava marejat i em costava parlar, m'entrebancava, i això em produïa fatiga i em feia sentir molt negat.

—*¿Cómo te llamas?* —vaig preguntar a aquella encuriosida infermera tan maca i tan jove.

—*Ay, Señor!* —va contestar amb un fort accent portuguès— *Tengo un nombre un tanto raro para muchos y original para otros. Fue decisión de mi madre, que se empeñó en ponérmelo y lo llevo con orgullo!*

Jo la mirava un pèl sorprès, notava que s'avorria i tenia força ganes de parlar. Si no, per què s'embolicava tant? Les llargues nits d'aquells mig buits i enormes hospitals es devien fer molt pesades. Dia a dia les habitacions s'anaven buidant i els malalts que quedaven estaven molt malalts i morien. Una grandíssima ciutat com Londres mantenia tan sols dos grans hospitals, aquests ja molt antics.

—*Me llamo Montse, o sea, Montserrat.*

La magnitud de la sorpresa va ser gran en aquell

moment. No m'ho hauria esperat mai, sentir de nou aquest nom tan tradicional de la meua terra i pronunciat dins una fosca cambra d'un hospital d'un llunyà país que no era el meu. Tant se val, jo ja no tinc país ni res de res, estic eliminat. Ja sóc dels darrers que queden i, a sobre, ja no tinc ni salut ni forces per continuar lliutant...

Els ulls plorosos revelaven un sentiment molt profund que tenia aquell ésser tan feble que es debatia entre la vida i la mort.

Un cop passada la primera sorpresa, la Montserrat tenia a la mà uns mapes. Els hi vaig demanar i vaig veure que eren de Catalunya, de la península Ibèrica i d'Europa. Evidentment, eren molt antics. Llavors la infermera, la Montserrat, em va preguntar què eren aquells mapes i d'on eren. El d'Europa semblava que el conegués. Sí, el coneixia, però amb els altres no atinava, o sí? Com a persona intel·ligent que era, va esperar una explicació més adient per part meua.

No sé el perquè, però els meus ulls ja plorosos del tot, miraven amunt i avall aquell petit mapa de Catalunya, aquell petit país, com deia al poeta. L'estimo tant... aquest era el meu país, ara ja no hi era, per mi seria ja per mai més, poca vida em quedava... No tornaria a trepitjar-lo de nou, sentir-ne les aromes, els gustos, els colors... sentir i parlar amb els meus... Moriria sense tornar a la meua estimada terra, això sí, havia disposat, com a darrera voluntat, que les meves despulles convertides en cendres s'escampessin per la terra que tant estimava.

—*Montserrat, acércate. Quiero que te quedes con todos estos papeles. Cuando yo muera, haz con ellos lo que quieras. Te contaré la gran desgracia que aconteció y lo que para mí significan y supongo que para otros pocos...*

—*Señor, está usted muy cansado, le pondré un calmante, ya me lo contará otro día. Esté tranquilo...*

—Montserrat, Montserrat! Escolta'm! Saps que era un gran monestir que aplegava tot el sentiment i la catalanitat del poble? Saps que era una verge negreta, la verge de Montserrat? Negreta com ara tu... *Te hablo en catalán y puede ser que no me entiendas. Ya qué más da...*

La infermera Montserrat, com si dubtés, li contestà, llavors, amb un filet de veu tremolosa i en català:

—Sé parlar-lo, la mare me'l va ensenyar i em va fer prometre que el parlaria sempre que pogués.

El malalt va tornar a sorprendre's, no sabia què pensar i va continuar el que estava dient a la Montserrat:

—El monestir se situava a la part alta de la preciosa i peculiar muntanya. —Tan sols recordo uns ulls plens de llàgrimes que em miraven fixament com si ella no compregués gairebé res del que li deia, o sí? Una lleugera calor i un sobtat cansament van fer que acuelés els ulls i m'adormís. La píndola de la infermera havia fet efecte...

CAPÍTOL IV
ELS MEUS ESTIMATS PARES
ANYS 1960-1970

La petita orquestra, diríem orquestrina, s'escarrassava a fer-ho prou bé. Les músiques i balls nouvinguts de molt lluny posaven a prova aquells músics que feia poc havien començat a tocar amb públic davant seu. Naturalment, cobraven ben poc perquè no es podia gastar massa, els temps no eren gaire bons. Això sí, la competència entre les entitats s'havia de portar a bon terme i no es podia renunciar a res. Calia complementar les idees del partit fent pinya en una sèrie d'activitats lúdiques per apaivagar aquella tristor i aquell esclavatge que vivia la classe obrera en general. Les festes majors eren una bona excusa per fer contactes polítics, amb molta discreció, i a més passar-s'ho bé.

Com a bons membres i militants del partit, hi posàvem cura perquè tot sortís sense cap pífia. Aquests balls de cap de setmana eren molt divertits i ens ho passàvem força bé. Servien per agafar moral per al dia a dia, que tan difícil era de suportar amb aquelles interminables hores de feina, a més de les reunions a la clandestinitat, sempre amb aquella angoixa i por de sortir-ne mal parats.

La majoria de tota la nostra colla d'amics i companys havien trobat xicota i molts, si no s'havien casat, aviat ho pensaven fer.

N'hi havia que llavors deixaven el partit i les amistats que mantenien, dada curiosa perquè no crec que fos

incompatible tenir parella i militar en un partit polític. Cal dir que oficialment, la política, i sobretot la democràcia, estava mal vista, i si a més érem *separatistes* la cosa es complicava al màxim.

Recordo molt bé quan la Mariona, que era veïna de la meva escala, va entrar a la sala de ball acompanyada pels seus pares. Recordo, com oblidar-lo, aquell calorós mes d'agost. No sé per què el cor em va començar a bategar molt fort i una freda esgarrifança em va envair tot el cos. Estava acostumat a veure-la vestida amb roba de cada dia, més aviat atrotinada, com era normal en aquells temps, sobretot amb els nens. Gairebé no m'havia adonat de com n'era de guapa. Aquell vestit blanc, amb uns tirants que li remarcaven tan bé aquells petits pits que s'amagaven darrere un antiquat sostenidor.

Aquell estiu la Mariona devia tenir uns 14 anys acabats de fer. Pasdobles, tangos, valsos, xotis, qui ballava aquella *pachangada*? Atenció, la pista estava molt plena, sobretot hi havia gent gran i canalla corrent i molestant enmig d'aquelles parelles incansables que no paraven de ballar. La calor s'imposava en tota la gran sala. Uns ventiladors intentaven pal·liar aquella cremor continguda a l'ambient. Els cossos, sobretot els dels homes, suaven mullant aquelles blanques camises de popelín, rentades i planxades milers de cops.

Descans de mitja hora, l'orquestra havia de descansar i el públic també. S'aprofitava per beure algun refresc a la cafeteria principal del poble, que aquests dies havia llogat un munt de taules i cadires de fusta per poder fer negoci i perquè la clientela gaudís d'una terrassa a la fresca.

Els meus pares havien establert una amena conversa amb els pares de la Mariona. Jo, de tant en tant, la mirava i tenia la sensació com si es posés vermella. Per fi

vam trobar taula i cadires a la cantonada de la cafeteria. Jo vaig agrair-ho molt, ja que estrenava sabates i em feien mal els peus.

—Coca-cola, sí, per a les senyores i la senyoreta Mariona!

Aquesta es posà vermella com un tomàquet

—Pare, demani'm un *raff* de Giró!

El pare es va sorprendre, però jo ja tenia gairebé 18 anys.

—Cervesa per a mi i en Pepet! —va dir el pare displicentment—. Porta'ns unes bosses de patates fregides i unes olivetes!

Al cap d'una breu estona va començar de nou la música. Ara semblava que tocaven peces més actuals. Devien ser gairebé les vuit del vespre i l'orquestra agafà amb ganes la segona part del ball. Va començar amb mambos, txa-txa-txas, rock and roll i més tard les primeres cançons melòdiques: Adamo, Aznavour, el Dúo Dinámico, els Beatles i, per suposat, el *Satisfaction* dels Rolling Stones.

La sala de ball s'emplenà de gom a gom de gent jove del poble i dels voltants i va ser un esclat de ballar, aplaudir i gaudir de la vetllada, independentment de l'esgotament i la suor que tots patíem en quantitat important.

Ella no parava de ballar, s'havia canviat el vestit blanc i en lluïa un de vermell molt més modern que el que duia al principi de tot. Estava guapíssima.

L'orquestrina presentà el seu propi xou. El cantant Marcel, molt aplaudit tota l'estona, amb un vestit tot blanc, va entonar una sèrie de cançons franceses molt melòdiques, o el que deien lentes, i la pista de ball es va tornar a emplenar. Va arribar el torn de les parelletes que,

de tant en tant, rebien l'esbroncada dels vigilants del rector o d'alguna mare pendent de les distàncies *de aquel peligroso e impúdico baile tan lento...*

Percy Sledge, James Brown, balles amb mi Mariona...? No sé si la vermellor de la seva cara era de tenir vergonya o si esbufegava de tant ballar. El que sí que sé és que no vaig esperar cap resposta, la vaig agafar pel braç, enmig de la pista, i vam començar a ballar. Al principi hi havia certa tensió en tots dos, però ball rere ball, la relaxació va imperar i jo li anava recitant a cau d'orella tota una sèrie de bajanades que em sortien de dins el meu cor. No sé com va ser que a l'hora del ball del fanalet ens vam trobar cara a cara i la vaig besar apassionadament. Quina sensació més indescriptible... Era el primer cop que besava una noia a la boca, com a les pel·lícules americanes.

Naturalment, vam rebre el crit d'atenció per part del senyor Manolo, l'encarregat d'aquell ball de Festa Major que, des de llavors, seria per a mi inoblidable.

Al cap d'uns sis anys, la Mariona i jo celebràvem les noces a l'antiga església del poble. El convit i el ball van ser a la sala on temps enrere ens havíem promès. L'orquestrina ja no era la mateixa, però vam continuar ballant com si fóssim aquells dos adolescents tan innocents...